

ΑΝΕΜΩΝΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΝΑΡΚΙΣΣΟΥ

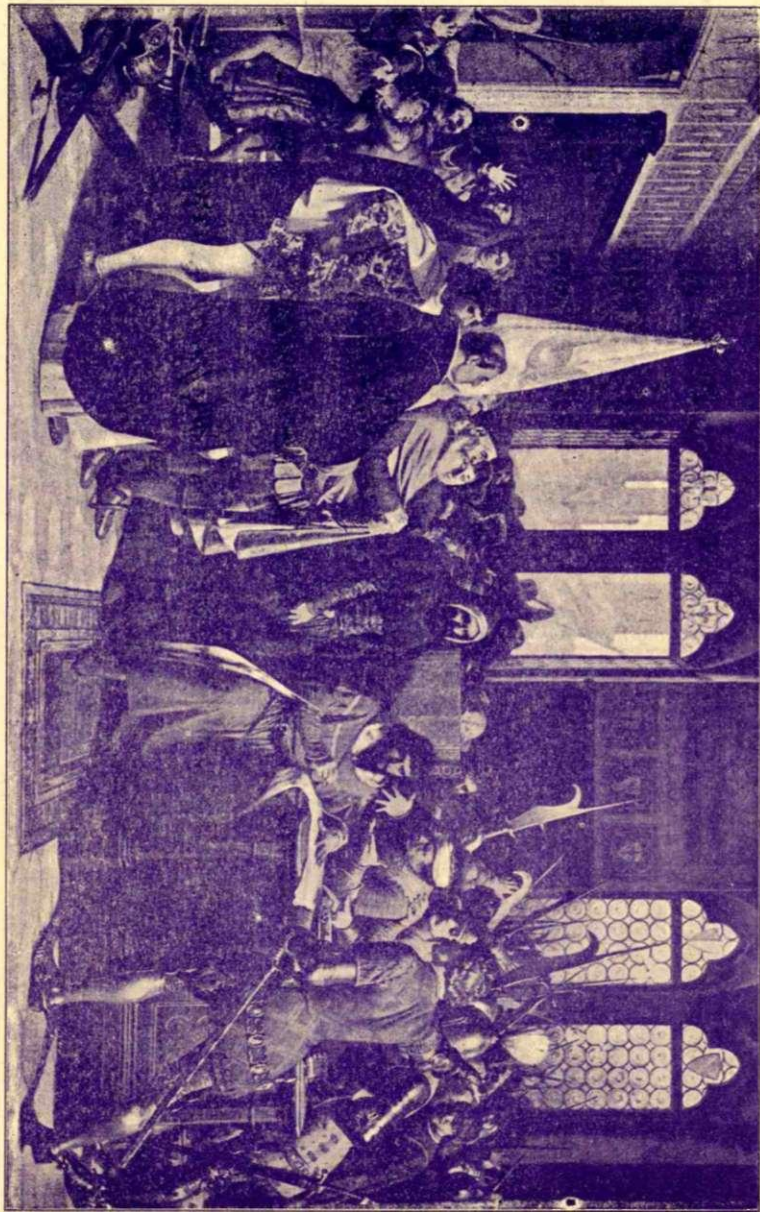
Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΓΡΑΦΟΥΝ

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΨΗΣ — ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ (ΜΕΤ. PIERRE BAUDRI)
— ΣΤΑΝ. ΣΤΑΜ — ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΘΟΥΝΗΣ — ΓΛΩΡΑΜΥ — ΠΑΝΟΣ
ΦΑΔΡΟΣ — ΜΑΡΩΔΗΣ ΠΑΓΚΑΚΗΣ — ΒΙΚΤΩΡ ΖΗΝΩΝ — ΓΙΑΝΝΗΣ
ΤΣΟΥΡΝΑΚΗΣ — ΠΕΤΡΟΣ ΓΟΛΓΘΑΣ — JEAN PORÉAS (ΜΕΤ. ΕΧΤ.
ΛΑΩΝΙ) — Γ. ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ.

ΠΡΩΤΗ ΧΡΟΝΙΑ

ΑΡ. 2 — ΑΠΡΙΛΗΣ 1910

ΑΘΗΝΑ

ΑΝΕΜΩΝΗ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Ίδρυμένη ἀπὸ τοὺς: Ἰούλιο Νάρκισσο, Κώστα Δελακοβία, Ἐγχεῖρα Ἰάδωνι, Παῦλο Λαμπρινὸ καὶ Πάνο Φλώρο.

Ἡ συντρομὴ προπληροῦνεται καὶ εἶναι 5 δρ. ἢ 6 φρ. γρ. τῆ χρονιά. Στέλνεται (καθὼς καὶ κάθε ἄλλο γράμμα) στὸν κ. Ἰούλιο Νάρκισσο — Δεινοκρατῆ 23 Ἀθήνα.

Ἡ «Ἀνεμώνη» πουλιέται 50 λ. στὰ βιβλιοπωλεῖα.

ΠΡΩΤΗ ΧΡΟΝΙΑ

ΑΘΗΝΑ — ΑΠΡΙΛΗΣ 1910

ΑΡΙΘΜΟΣ 2

ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΘΡΙΜΜΑΤΑ

(Ἀπὸ βουνά, λαγκάδια καὶ θάλασσα).

... Δὲν ξέρω γιατί ἀπόψε ἔχω τόση λύπη μέσα μου!

Εἶνε τὸ σκοτάδι, εἶνε ἡ γαλήνη τοῦ βασιλεῦσι παντοῦ ἢ τῆς βρύσης ὁ θρηῖνος ὁ ἀδιάκοπος!

Τὰ ἄστρα ἀπάνω ἀστραποβολοῦν μέσα στὸν μαῦρο κάμπο τους, σὰν δάκρυα τοῦ στάζουν ἀπὸ μαύρη συμφορά. Σὲ λίγο βγήκε καὶ ἓνα φεγγάρι. Χλωμό, κιτρινωμένο, μὲ μάγουλα λιπόσαρκα καὶ μάτια ἀδειανά, σὰν κρανίο.

Δὲν εἶνε φεγγάρι, εἶνε νεκροκέφαλο.

— Οὐφ! Κλείστε τὸ παράθυρο!

Καὶ μὰ θάλασσα! Μὴ θάλασσα ἀκίνητη, βουβή, γαλιστερὴ σὰν μάτι πεθαμμένου. Παράξενη βραδεῖα ἀπόψε καὶ ὅμως τὸ Τοῦρκικο ἐρείπιο, δὲν βγάνει φαντάσματα ἀπὸ τὰ μαῦρα σωτικά του! Πάει ἐπροστούχιανε κ' αὐτό! Τὸ ἔφαγε τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνος!..

* *

Πόσο μ' ἀρέσουν τὰ ἀγκάθια! Πάνοπλα σὰν ἱππότες ἐγείρονται μέσα στ' ἄλλα χόρτα μὲ τῆς λόγγης καὶ τὰ χρωματιστὰ λοφία των.

Εἶνε ἡ στρατιωτικὴ, ἡ πολεμικὴ γλωρῖς.

Καὶ τί ὄραϊα τοῦ πεθαίνου τὸν χειμῶνα! Δὲν μαραίνονται σὰν τ' ἄλλα τὰ χερτάρια, οὔτε λιποθυμοῦν, οὔτε πέφτουν. Κιτρι-

νίζουν μοναχὰ καὶ στέκονται ὀρθά, σὺν παράξενης τέχνης, δλό-
χρυσά κηροπήγια.

Πάντοτε ὀρθά. Καὶ στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο!...

Στὴ θάλασσα τώρα!

Ἔνας λιθαρένιος βράχος μπροστά μου, κατὰμαυρος ἀπὸ
μούσκλια καὶ γεμάτος φύκια, σὺν γέννεια μακρὰ, στέκεται ἔμπρὸς
μου, σὺν νὰ με κυττάῃ βλοσυρός. Κάτι χωματόχρωμοι γοβιοὶ
γλυστοῦν στὰ πόδια του, σὺν ὑπηρέτες ταπεινοί, καὶ πεταλλίδες
τοῦ στολιζοῦνε τὸ στήθος, πετράδια θαρρεῖς βασιλικά. Μὲ κυττάει
σὺν νὰ μοῦ λέγῃ:

— Τί θέλεις ἔδῳ, σκονισμένο τῆς γῆς ζῶψιο;

— Ζηλεύω τὴν εὐφροσύνη καὶ τὴ χαρὰ καὶ τοῦ ἐλαχίστου τῶν
ψαριῶν ἃς γινόμενα γιὰ μιὰ στιγμή μαρίδα καὶ χάριζα ὅλο τὸ
ἀνθρώπινο μεγαλεῖο μου, ὅλη τὴν ἀξιοπρέπειά μου, τῆς γνώσεως
καὶ τὰ ὄνειρα.

Ἄλλὰ ὁ βράχος ἀγριοκυττάει μόνον καὶ ἐγὼ ἔξακολουθῶ
νὰ μένω ἄνθρωπος!

Τί κρῖμα!

Σ' ἀκούω νὰ γελᾷ μέσα στὸ περιβόλι κρυμμένη πίσω ἀπὸ
τὴν τουφωτῆ, μὲ τ' ἀνθη τὰ, σὺν γιόνυφης μαστοῦς, τὴ βυζαροῦ
ὄρτενσία καὶ τῆς γαρουφαλιῆς τῆς θυμωμένες!

Ἀκούω τὰ γέλοια σου σὺν γάργαρο νερὸ νὰ τρέχουν μέσα
στοῦ κήπου σου τῆς φυλλωσιῆς. Μά— ἐλλοίμονο!— τῶν γέλοισιν
σου οἱ ἦχοι, θρηνοὶ καὶ καῦμοι γίνονται ὅταν σὲ μένα φθάσουν...

Ἦ δὲν γελᾷ εἴτι ὄποιοι θυμιάται καὶ πονεῖ!...

Ἔτσι λέει τὸ τραγοῦδι!

Μ' ἀρέσει ν' ἀνεβαίνω ψηλά, στὸ βουνό, στὴν κορυφὴ τοῦ
κάστρου. Ἀσφάκες ξηρὲς τριζοβολοῦν στὸ πέρασμά μου, κοτρώ-
νια ξεπέρνωνται καὶ κατρακυλοῦνε μὲ βουή, μαμούδια καὶ μολέ-
ματα ξυπνοῦνε καὶ ταράσσονται μέσα στὰ ρειπωμένα σπίτια καὶ
ζωντανεοῦν οἱ κοιμησμένοι ἦχοι μέσα στῆς καμάρες, τὰ μπουν-
τρούμια καὶ τῆς στενὲς ἀνηφοριῆς...

Ἦ τὶ ὄραιο ποῦ εἶνε τὸ ξύπνημα αὐτό, ξύπνημα ἑνὸς ἄλλου
κόσμου ποῦ τραβίχτηκε καὶ κούρνιασε ἐκεῖ ἀπάνω στὰ σκοτάδια
καὶ τ' ἀτόμερα!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

LES FOLLES CHANSONS

LES VENTS

« *Bercé par mon souffle,* » dit l'un,
« *Olis immaculé, repose ;*
De main avec l'aurore rose
Je viendrai ravir ton parfum »
L'autre autant à la fleur sussure :
« *C'est pour la mort que je te veux* ».
Puis ils disparaissent tous deux,
Et dans le silence on entend
Les cyclamens qui doucement
Pétale à pétale murmurent...

Mais alors le naïf fleuron,
La fleur liliale et timide,
Entr'ouvrant ses lèvres humides,
Dit au nomade papillon :
« *Toi qui sus me plaire, ô mon roi,*
Rame desailer, vole, vole
Léger acutour de ma corolle,
Et de mes appas repais toi,
Donne moi l'ivresse et la mort,
Que je ne voie l'aurore d'or.

Le papillon role léger
Aux lèvres de la fleur aimée,
Et son haleine parfumée,
Il la lui prend en un baiser,
Avant que retournent les bises,
Lui voler à l'instant fatal
Les splendeurs de son corps floral,
Son parfum et sa grâce exquise.

— *Où vas-tu, papillon joli?*
Pourquoi délaisser nos feuillées?
 — *Je suis devenu fleur aillée*
Et possé de l'âme d'un lis!

JEAN PERGIAJITIS

(Traduit du grec par PIERRE BAUDRI)

JEAN MORÉAS

Ο ΠΑΠΑΣ ΠΟΥΦΑΓΕ ΤΑ ΜΟΥΡΑ

Ένας αγαθός παπάς έπηρε μια φορά τη δυνατή και καλο-
 θρεμμένη φοράδα του και τράβηξε μπρός, ψέλνοντας της πρωϊ-
 νές παραμονιατικές προσευχές του. Σάν φτάνει στο στρογγύλεμα
 ενός δρόμου, βλέπει ένα βάτο γιομάτο από χοντρά, μαύρα και
 γινομένα μούρα.

— Γιά τὸ Χριστό, εἶπε, ποτέ μου δὲ ξανάδα τέτοια μούρα!

Κι' αἰσιάνθηξε μεγάλη εὐχαρίστηση ὁ παπάς κι' ἔσταμάτησε
 τὴ φοράδα του μπρὸς τὸ βάτο, μὰ ἕνα πράγμα μονάχα τὸν βα-
 σάνιζε: τὰ πιὸ φραϊά μούρα ἦτανε πολὺ ψηλά και περιτριγυ-
 ρισμένα ἀπ' ἀγκάθια.

Ὁ καλὸς μας ὁ παπάς σκέφτηκε πῶς θὰ τάφτανε ἂν καθό-
 τανε πάνου στὴ φοράδα και χωρὶς νὰ χάσει καιρὸ πήδησε στὴ
 σέλα, ἔσκυψε λίγο, μάζεψε μερικὰ μούρα, τὰ πιὸ νόστιμα, και
 τάφαγε μ' ὄρεξη.

Σάν ὁ παπάς χόρτασε, παρατήρησε μὲ πολλὴ εὐχαρίστηση τὴ
 φοράδα του ποὺ καθότανε ἴσυχη.

— Θεὲ μ' ἐφάναξε, ἂν ἦτανε κανένας νὰ τῆς φωνάζει *Ὀὕνυσος*

Τὸ σκέφτηκε και τῶπε μαζί· ἡ φοράδα φοβήθηκε κι' ἄρχισε
 νὰ τρέχει κι' ὁ παπῆς.....ἔπεσε μέσα στ' ἀγκάθια τοῦ βάτου τό-
 σον ἔλεινά ποὺ δὲ θὰ γύριζε στὴν ἄλλη μεριά μ' ὄλο τὸ χου-
 σάφι τοῦ κόσμου.

Ἡ φοράδα γίρισε στὸ σπίτι κι' οἱ ἑληρέτες σάν τὴν εἶδανε
 μοναχῆ, ἀνησυχίσανε γιὰ τὸ παπᾶ και βγήκανε ψάχνοντας νὰ τὸν

βροῦνε. Σάν τὸν βρήκανε και τὸν ρωτήσανε τί εἶχε, ὁ παπᾶς τοὺς
 εἶπε ὅλη τὴν ἱστορία και στὸ τέλος τοὺς πρόστεισε.

— Ἐλάτε τώρα, συκόστε με, γιὰ τίποτ' ἄλλο δὲ μὲ κόφτει
 παρὰ γιὰ ἕνα πράγμα: πῶς θ' ἀναπατῶ σπίτι μου.

Μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία μαθένουμε ὅτι δὲ πρέπει νὰ λέμε
 ὅτι σκεφτόμαστε.

Μετάφραση EXT. ΑΛΩΝΙ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΟΡΦΑΝΗΣ

Στὸ Λέαντρο Κ. Παλαμᾶ ἀπὸ ἀγάπη,
 ἀπὸ θαυμασμό.

Μέσα στὸ σκοτεινὸ τῆς καμαράκι
 Παλεύει μὲ τὸ χάρο ὀλαρφανή
 Κι' ἀπ' τὸ παρθενικὸ τῆς κρεβατάκι
 Βαρεϊόπνηχτοι γροικοῦνται στεναγμοί.

Μάνα στὸ προσκεφάλι τῆς δὲν παραστέκει
 Οὐτ' ἀδελφάκι κλαίει σὲ γάμιὰ γωνιά
 Τὰ διάφαν' ἀργομαρμαρώνει τῆς χεράκια
 Ἡ ἄγρια τοῦ χάρον παγωνιά.

Ἐχουν περάσει τ' ἄγρια μεσάνυχτα
 κι' ἀργοπροβάλλ' ἡ ρόδινη ἀγροῦλα
 Ἀπ' τὰ παραθυρόφυλλα μισάνοιχτα
 ἀργοπροβάλλ' ἡ ρόδινη ἀγροῦλα.

Κι' ἡλιανοτρέμουλες τοῦ ἡλιου ἀχτίδες
 στὸ μέτωπό τῆς παίζουν τώρα τὸ νεκρὸ
 και γύρω στὲς λυτὲς χρυσὲς πλεξίδες
 σ' ἕνα στεφάνι πλέκονται μικρό.

ΣΤΗΝ ΑΓΝΗ

Δέν θά σέ κλάψω, 'Αγνή' τοὺς πεθαμένους κλαῖνε
Κι' ὁ πεθαμένος εἶμ' ἐγώ. — Ἐσὺ ζῆς αἰώνια
Μὲς στῶν ἀνθῶν τ' ἀρώματα, στοῦ Ἥλιου τὴ λάμψη.

Μὲς στοῦ γλυκοκελάδημα μύριων πουλιῶν
Μὲς στῆς Αἰγῆς τὴν παρθενιά, στὴν περιφάνεια
Τοῦ ὀλόπυρου μεσημεριοῦ... Κι' ὅταν τὸ δεῖλι
Χίλιες κρυφές φωνές μοῦ ἀπαλοτραγουδάνε
Τῆς ὁμορφῆς καρδιάς σου εἶν' ἡ γλυκεῖα ἁρμονία.

Μὲ ὄνειρου ἀνάλαφρα φτερά σ' εἶδα τῆς νύχτες
Μὲς στ' ἄστρα τὰ τρεμόλαμπα ποῦ ἀργυπετοῦσες·
Κ' ἦταν φιλι στὸ μέτωπό σου ὁ Ἄποσπερίτης,
Στὴν κόμη σου ἀστραπόβολη κορῶνα ἡ Πούλια.

Μὲς στὸν πυκνόφυλλο τὸν λόγγο σὰν σκορπάη
Τὸ μεγαλόπρεπο τραγοῦδι του ὁ ἀγέρας,
Εἶνε ξεφάντωμα τῆς λιλίου ψυχῆς σου
Καὶ τὰ γλυκόλογα ποῦ μῶλεγες τ' ἀκούω
Στῶν ἡρεμῶν ἀκρογιαλιῶν τὴ μουσική.
Ποῖα βρύση ἐπῆρε τὴν οὐράνια τὴ δροσιά σου
Καὶ τὸ φεγγόβολο τὸ βάθος τῆς ματιᾶς σου
Ποιὸς οὐρανός;

Τὰ ῥόδα ποῦ ἀνοιξαν δειλὰ τὴ χαραγοῦλα
Τοῦ χαμογέλιου σου ἡ γλυκάδα τὴ στολίζει
Κι' ὅ,τι εἶν' ὄρατο κι' εὐγενικό μὲς στὴν ψυχὴ μου
Μὲς στῆς ἀγάπης σου τὸ φῶς ἔχει λουστει.

Δέν θά σέ κλάψω, 'Αγνή' θρηνηθῶν τοὺς πεθαμένους
Κι' ἐσὺ δέν πέθανες... Εἶμ' ὁ νεκρὸς ἐγώ.

ΦΤΕΡΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ*

ΜΑΡΑΣΜΟΙ

Πόσο μέλαγχολικά στεναῖζουν τὰ κυπαρίσια ἀπόψε καὶ πόσο
λυπητερά ἀπαλοτρέμουν τὰ μαραμμένα φύλλα τῆς ἀκακίας.

Μὲ πόσο πόνον ἀνεσένουν ἀπόψε τὰ γιασεμὰ καὶ μὲ πόσην
πίκρα γλυστοροῦν τὰ δάκρυα ἀπ' τὰ δροσερὰ μάγουλα τῶν
τριανταφυλλῶν.

Μὲ πόση θλίψη τραγουδάει ἀπόψε τ' ἀηδόνι καὶ μὲ πόσην
ἀπαγοήτευσι σταλαῖζουν τὰ γλωμὰ φιλήματα τῆς σελήνης.

Τ' ἀστέρια λές καὶ ξεφυγοῦν στὰ πένθημα λειβάδια τ' οὐρα-
νοῦ καὶ τὰ δένδρα λές καὶ τονίζουν κάποια νεκρικὴ φθῆ.

Ἔω φύσι, ὦ φύσι! Πόσο διάφορη ὄψι ἔχεις γιὰ τὰ μάτια
τῆς ὀδύνης!

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΟ

Ἔω, ὦ τὸ φυλδισένιο σου κορμί, ποῦ ἠδονικὰ ξεπλώνεται
στῶν ἄσπρων σεντονιῶν σου τὴν ἀκύμαντη θάλασσα.

Ἔω, ὦ τὰ τριανταφυλλένια του φιλιὰ, ποῦ ἀδύνατα σκορπᾶει
στὰ μυστήρια σκοτάδια τῆς κάμαρῆς σου, ποῦ τὸ λούζουν.

Ἔω, ὦ οἱ λάγνοι πόθοι, ποῦ γεννᾶ στὰ μισόκλειστα μάτια τῆς
στερνῆς ἀναλαμπῆς τοῦ καντηλιοῦ σου, ποῦ πέθανε λιγωμένο
ἀπ' τῆς εὐωδιᾶς τοῦ.

Ἔω, ὦ ἡ ὑπερούσιες ἁρμονίες τῆς ὄνειρευτῶν γραμμῶν του.

Ἔω, ὦ οἱ ἀνήκουστοι ρυθμοὶ του Ἔω, ὦ.....

ΤΙ ἩΘΕΛΑ

Δέν ἠθελε νὰ ἦμιον βασιληᾶς, κι' ἄς ἦμιον βασιληᾶς
ὅλης τῆς γῆς.

Δέν ἠθελε νὰ ἦμιον σοφός, ποῦ νὰ ζητοῦν οἱ ἀνθρώποι τὸ
φῶς ἀπὸ ἐμένα,

* Ἀποσπασματα ἀπὸ μὴν ἀνέκδοτη συλλογὴ.

Δέν ἤθελα νὰ ἦμιον πλούσιος, δέν ἤθελα νὰ ἦμιον ὄφραϊος,
κι' ἄς ἦμιον ὁ ὄφραιότερος τοῦ κόσμου.

Δέν ἤθελα τίποτα ἀφ' ὅσα οἱ ἄνθρωποι ζηλεύουν.

Ἦθελα μόνο νᾶχω τὴν ἀγάπη ὅσων ἀγαπῶ, ἤθελα μόνο νὰ
αἰσθάνουμαι τοὺς ἀγαπημένους μου καὶ τῆς ἀγαπημένης μου
πάντα μαζί μου, αὐτὸ ἤθελα μόνο.

Μήπως αὐτὸ δέν εἶναι ἡ εὐτυχία;

Τί ἄλλο εἶνε ἡ εὐτυχία τότε;

ΓΙΑ ΕΝΑ ΦΙΛΙ.

....."ὦ μὴ, ὦ μὴ ἀγάπη μου, μὴ φεύγεις!

Πές μου, μήπως τὰ χάρδια μου σὲ ζούρασαν, πές μου, μή-
πως βαρέθηκες τὰ σφιχταγκαλιάσματά μου;

"ὦ μείνε, μείνε ἀκόμα, ἓνα πρᾶγμα θέλω νὰ μοῦ χαρίσεις,
ἓνα πρᾶγμα ἀκόμα καὶ ἡ εὐτυχία μου θὰ εἶνε τέλεια.

Χάρισέ μου αὐτὸ ποῦ σοῦ ζητῶ, τὸ ξέρεις, σὰν τὸ ξέρεις, χά-
ρισέ μου τὸ ἀγάπη μου, χάρισέ μου το!

Γιατί, γιατί δέν μοῦ μιλάς;

Μέσα στὰ χέρια σου ἔχεις τὴν καρδιά μου, μαλακὴ-μαλακὴ
σὰν τὸ πούπουλο καὶ ἄσπρη-ἄσπρη σὰν τὸ χιόνι, τί, δέν σοῦ
φτάνει αὐτὸ;

Κι' ἐγὼ ἓνα πρᾶγμα σοῦ ζητῶ μονάχα, τὸ ξέρεις, ἔλα-ἔλα
δόσε μου το, ἔλα-ἔλα γιατί δέν μοῦ μιλάς;

"Εγὼ εἶμαι ἓνα ἄρρωστο πουλάκι, ποῦ μπλέχτηκε στὰ μετα-
ξένια δίχτυα τῆς ἀγάπης σου καὶ ἐσὺ εἶσαι-ξέρεις τί εἶσαι ἐσύ;
—ἐσὺ εἶσαι ὅ,τι ὑπάρχει στὸν κόσμον καὶ ὅ,τι δέν ὑπάρχει, ὅ,τι
βλέπει κανεὶς καὶ ὅ,τι δέν μπορεῖ νὰ ἰδῇ, ὅ,τι αἰσθάνεται κανεὶς
καὶ ὅ,τι δέν μπορεῖ νὰ αἰσθανθεῖ, ὅ,τι νοιώθει κανεὶς καὶ ὅ,τι
δέν μπορεῖ νὰ νοιώσει, ναί, αὐτὸ εἶσαι, αὐτὸ εἶσαι ἐσύ.....

,....."Ελα-ἔλα δόσε μου αὐτὸ ποῦ σοῦ ζητῶ, τὸ ξέρεις, ἔλα-
ἔλα ἀγάπη μου, πεθαίνω ἀπὸ πόθο, δόσε μου το.

.....,"Ενα φίλί!! ἓνα φιλάκι!!!.....

ΜΑΝΩΛΗΣ Κ. ΜΑΓΚΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ « ΣΤΡΟΦΕΣ »

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

II

*Καὶ τί ; μήπως μοῦ στάθηκε τὸ φυσικό μου ἐμένα ;
ἐνῶ σκληρός, εἴμιον γλυκός, κι' ἐνῶ σκαιός, φαιδρός.
"Ενα Θεὸ παρωδιζὸν ἐπάσκισα νὰ ὑψώσω,
μὰ πίσω μου φαντάσματα μ' ἀκολουθοῦν σωρός.*

οοο

*Σκύφτει ὁ θνητὸς ὁ ἄνθρωπος κι' ἡ Μοῖρα εἶνε νικήτρα.
Σκληρὸ Θεέ, ὦ Ἀπόλλωνα καὶ τῆς γεννιᾶς σου ἐχθρέ,
νὰ τρέξῃ ἂν ὄλο μου ἔκανες τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου,
ὅ,τι ἐτιμώραες εἴτανε ἡ ἴδια σου τόλμη, ἐσέ.*

VI

*Μὴ λέτε : πὼς χαρούμενο εἶν' ἡ ζωὴ ξεφάντωμα,
ἢ ἓνα πνεῦμα ἀστόχαστο, ἢ μὴ ψυχὴ ποῦ ἀλλάζει.
Μὴ λέτε διόλου πρὸ παντός : εἶν' δυστυχία ἀτέλῳτη
ἄσκημο θάρρος εἶν' αὐτὸ ποῦ γλύγορα κουνιάζει,*

οοο

*Γελᾶτε ὅπως τὴν ἀνοιξὴ τὰ κλώνια ἀπαλοσειοῦνται
καὶ κλαῖτε ὅπως ὁ Ζέφυρος, τὸ κῶμα στὴν ἀκρογιαλιά,
τὴν γάθε γέυεστε ἠδονὴ, πονέστε ὅλους τοὺς πόνοους,
καὶ λέτε : τοῦτο εἶνε πολὺ κι' εἶν' ἐνὸς ὄνειρον σιὰ!*

ΑΠΟ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΙΒΑΙΟ

VII

Χαμογελά δ' Ἀπρίλης, μὰ πιδ γλυκὰ μὲ σκλαβώνουν
Τῆς Μοίρας τὰ τραχιὰ σκιοινιά.

Καὶ στοχασμοὶ πασίχαροι τὸ νοῦ μου πάντα ζώνουν
ὡσάν τὰ φύλλα τὰ χλωρά.

Ἔ, τί! Τὸ λίγο μέλι αὐτὸ στήν τελευταία σταλιά του
μοῦ ἔχει ἐπὶ τέλους χαριστεῖ,
ὦ σκοτεινὴ Ζωή; Πικρὰ ἂν ὄλα εἶν' ἐδῶ κάτω
φίλοι δὲν εἶμαστε παλιοί;

ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΒΙΒΑΙΟ

II

᾽Ω κυπαρίσση ἀσάλευτα, σὰς βλέπω κάθε μέρα
μέσ στὸ σκληρὸ τὸ φῶς,
ἀγνάντια στ' ἀκροκύματα, στείλε πρὸς τὸν αἰθέρα
σὲ ὕψος ὀλίγο ὀμπρός.

Φυλάω παρόμοια τοὺς νεκροὺς· ἔχει ἡ ψυχὴ μου ἔμένα
τὸ χροῶμα τὸ βαρὺ σας,
μὰ πέρα ὀρμῶ ἀπ' τὴ συμφορὰ καὶ τὰ πικρὰ γραμμένα
ὅμως μὲ τὴν κορφή σας.

(Ἀπ' τὸ Σεράπιο)

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

ΚΑΤΑΧΝΙΑ

᾽Ω! πῶς μ' ἀρέσει ἡ καταχνιά ποῦ πέφτει τῆς βραδιῆς!
καὶ μαγικά σκεπάζοντας τὴν κοιμισμένη πλάσι.
ἕναν ἀλλοιώτικο παλμὸ δίνει μέσ' τῆς ψυχῆς,
μὲ πέπλο ἀραχνούφαντο σκεπάζοντας τὰ δάση.

Ἡ ξεγελάστρα θάλασσα, τ' ἀπάτητο βουνό,
τ' ὄμμορφο ρυάκι ποῦ γοργὰ κυλάει τὰ νερά του,
Πέρνουν ζωὴ στὸ σκέπασμα ἐκεῖνο τὸ τρανὸ
καὶ φεύγει καθ' ἕνα πουλὶ χάνοντας τὴ λαλιά του.

᾽Ω! πῶς μ' ἀρέσει ἡ καταχνιά ποῦ πέφτει τῆς βραδιῆς,
κι' ἐγὼ σὲ δάσος ἔρημο νὰ κοιτώμαι θλιμμένος,
σκοτάδι νᾶν ποῦ νὰ φοβᾶ τῆς πειὸ ἀτρωμῆς καρδιῆς
καὶ μόν' τοῦ γκίωνη τῆ φωνῆ ν' ἀκούω κοιμισμένος,

Γύρω τοιγύρω μου ὁ βορρηᾶς δένδρα νὰ ξεριζώνει
ἡ ἀστραπὴ νὰ σκίζουε τὰ στήθια τ' οὐρανοῦ,
ἡ γῆ μὲ τὰ οὐράνια νὰ παίξει, νὰ μαλλώνη
καὶ μόνο τὴν κακιά φωνὴ ν' ἀκούω τοῦ πουλιοῦ.

Κι' ὅταν πεθάνω-ἔρημος καὶ καταφρονεμένος
νὰ μὴν ἐρθεῖ κανεὶς παπῶς τὸ λείψανο νὰ θάψη
νὰ μὴν ἀκούσω κλάμματα κεῖ ποῦ θάμαι ριγμένος
καὶ μόν' τοῦ γκίωνη ἡ φωνὴ ἀπάνω μου νὰ κλάψη.

ΠΕΤΡΟΣ ΓΟΛΓΟΘΑΣ

ΣΤΟ ΡΥΑΚΙ

Φτωχό μου θυάκι
Ποῦ ξένοιαστο τρέχεις
στή κρύφια μαρδιά σου
τί κλείς τί κατέχεις;

Κρατῶ τὴν ἀγάπη
στ' ἀνίδωτα στήθη
καὶ τρέχω μὲ τρέλλα,
στή νέκρα, στή λήθη.

Πειραιάς

FLORAMY

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΜΑΡΑΙΝΟΝΤΑΙ

Τὰ λούλουδα ποῦ μοῦδωκες, τὰ λούλουδα τ' ἀτίμητα
γιὰ μένα, μαραίνονται. Τὰ φύλλα τους πέφτουν ἕνα - ἕνα
κι' ἐγὼ σὲ κάθε φύλλο δίνω κι' ἕνα φιλί. Κάθε φύλλο
ποῦ πέφτει, κάθε φύλλο ποῦ μαραίνεται, εἶναι καὶ μιὰ
πληγὴ γιὰ μένα, μιὰ πληγὴ στή καρδιά μου. Καὶ τὰ
φύλλα μαραίνονται καὶ πέφτουν, κι' ἡ καρδιά μου πλη-
γώνεται, μὰ ἡ ἀγάπη μου θεριεύει μεγαλώνει.

Τὰ λούλουδα τ' ἀτίμητα, ποῦχουν μιὰ μυρουδιὰν
ἀφάνταστη παρμένην ἀπὸ σένα, τὰ μαζεύω τὴν ἀπὸ
χάμω καὶ τὰ βασιτάω ἀπαλὰ μέσα στὰ χέρια μου προσέ-
χοντας μήπως τὰ σφίξω καὶ πονέσουνε, τὰ κυττάζω μὲ
πόθο, μὲ περιφάνεια, τὰ φέρνω μ' εὐλάβεια στὰ χεῖλια
μου, χίλια φιλιὰ τοὺς δίνω κι' ἀνοίγω σ' αὐτά, στὰ μαρα-
μένα λούλουδά σου, τὴν καρδιά μου καὶ τοὺς μιλάω γιὰ
τὸν πόνο μου καὶ γιὰ τὴν τόση μου ἀγάπη τοὺς μιλάω!
Καὶ 'κεῖνα, τὰ λούλουδα ποῦ πείραν ἀπὸ 'σένα τὴ μυρω-
διά τους τὴν ἀνέκφραστη, τὰ λούλουδα ποῦ μαραίνονται,

βουβὰ μένουν στὸ φίλημά μου! Καὶ σὺ, ἄχ ναὶ καὶ σὺ,
γλυκειά μ' ἀγάπη, σὰν τὰ γλωμὰ λουλούδια κάθεται
βουβή, στὰ λόγια μου, ὡ τὰ γλυκά μου λόγια, τὰ λόγια
τῆς ἀγάπης! . . .

Καὶ δὲ μοῦ μιλάς καὶ τὰ λουλούδια ποῦ μοῦ χάριτες
μαραίνονται καὶ πέφτουνε τὰ φύλλα ἕνα - ἕνα . . .

Μαραίνονται τὰ λούλουδα ποῦ πείραν ἀπὸ σένα μυ-
ρουδιὰν ἀνέκφραστη, μὰ, παρᾶξενο, ἡ ἀγάπη μου, θε-
ριεύει, μεγαλώνει! . . .

Ἀθήνα 11/4 1910

ΠΑΝΟΣ ΦΛΩΡΟΣ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ

Μιὰ πεταλούδα ὄμορφη
Μὲ γάτασπρες φτεροῦγες
Πετοῦσε δῶ καὶ κεῖ
Μὰ πιά κουράστηκε ἡ τρολλή
Νὰ τρέχει, κι' ἀποσταμένη
Σ' ἕνα λουλοῦδι κάθισε
Νὰ ξαποστάσει λίγο.
Μὰ τὸ λουλοῦδι λύγισε
Ἄπ' τὸ μικρὸ της βάρους
Κι' ἀκούμπησε στὴ γῆ
Κι' ἡ πεταλούδ' ἀνύποπτη
Στὸ πράσινο φόρεμά της
Ἔδωκ' ἕνα φιλί.
Μ' ὅταν ἡ δόλια θέλησε
Νὰ φύγει νὰ πετάξει
Δὲ μπόρεσε, τί κρίμα! . . .
Σὲ μιὰς ἀράχνης πιάστηκε
Ποῦ φώλιαζ' ἐκεῖ, τὸ νῆμα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΟΥΡΝΑΚΗΣ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ «ΑΝΕΜΩΝΗΣ»,

— Η «*Ανεμώνη*» έχει υποχρέωση να ευχαριστήσει από μέση καρδιά όλα τα περιοδικά και εφημερίδες που καλοδεχτήκανε την εμφάνισή της, όπως και τους φίλους και συνεργάτες της που τόσο ένθερμα την υποστηρίζουν.

— Ο Ζεαν Μορέας πέθανε! Το χαμό του κλαίνε δυο πατρίδες, η Ελλάδα που τον έγέννησε και η Γαλλία που τον ανάδειξε. Πέθανε ο ποιητής των στροφών μακρὰ ἀπ' τὸν γλαυκὸν οὐρανὸ τῆς Ἀττικῆς, και χωρίς νά τὸν θερμάνει στήν ἐπιθανάτιο κλίνη του, ὁ ἥλιος που τὸν ἐχαίρετῃ σὺν γεννιότανε.

— Ο Ζεαν Μορέας γεννήθηκε στῆς 3 τ' Ἀπρίλι τοῦ 1856 στήν Ἀθήνα. Τὴν πρώτη του ἐμφάνιση στὸ φιλολογικὸ κόσμο ἔκανε στὸν «Ἀττικὸν Μηνύτορα». Ἐπειτα τὸ 1874 μετάφρασε καὶ ἐδημοσίευσε τὴν «Φωλεὰν τῶν Κοράκων» τοῦ Ἀρσέν Οὐσσαί και τὸ 1878 τὴν πρώτη του ποιητικὴ συλλογὴ μὲ τὸν τίτλο «Τρυγόνες και Ἐχιδναί» και τὸ Νοέμβρη τοῦ ἴδιου χρόνου, ἐπῆγε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ σπουδάσει Νομικὴ. Ἀλλὰ τὸ ποιητικὸ δαιμόνιο ὑπερισχίσε καὶ ὁ Ἰωάννης Παπαδιαμαντόπουλος ἔγινε Μορέας καὶ ἄρχισε νὰ γράφει...

— Ἡ πρῶτες του ποιητικὲς συλλογὲς βρίζανε μεγάλη ἀντίδραση ὡς ἀκατάληπτες. Ἡ ἀντίδραση ὅμως αὐτὴ εἶχε ἀποτέλεσμα νὰ μελετηθεῖ ὁ Μορέας και ν' ἀνακηρυχθεῖ ἀρχηγὸς τῆς σχολῆς τῶν «συμβολιστῶν». Ὁ συμβολισμὸς ὅμως, «ἡ ἀνάγκη τῆς ποίησης», ὅπως τὸν χαρακτηρίζει ὁ ἴδιος, ἀπὸ τῆς Ἐπιφύνης ἀρχίζει νὰ υποχωρεῖ στὸ κλασικισμὸ που ἐπιζυγατεῖ, ἔπειτα σ' ὅλα τὰ ἐπόμενα ἔργα: «στροφές» (6 βιβλία), Τοπεία και Ἐντύπωση, Ἰριγένεια, Μῦθοι τῆς παλαιᾶς Γαλλίας, και τέλος «Esquisses et Souvenirs».

Γ. ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ

— Τὴν πρώτη φορά πουρθε στήν Ελλάδα ὁ Μορέας τὸ ντουφέκι βροντοῦσε στὰ σύνορα.

— Κάθε ἀπόγεμα φαινότανε στὸ πεζοδρόμιο τῆς πλατείας, μὲ τὸ πρόσωπο γιομάτο ἀγωνία, νὰ ρωτᾷε ὁποιοὺν γνώριμο προταπαντοῦσε, τί νέα ἀπ' τὰ σύνορα.

— Σανήθως ἀπαντοῦσε τὸν κὺρ Σπύρο τὸν Ἀγγελόπουλο, παλιὸ του γνώριμο, γιατί ὁ κὺρ Σπύρος Ἀγγελόπουλος, παιδὶ τοῦ 62 γνώριζε και τὸ σπιτί τοῦ Μορέας και τὸν ἴδιο τὸ «Γιάννη» τὸν εἶχε ἀπὸ μικρὸ παιδὶ στὰ χέρια του.

— Ἄν δὲν εἴρισκε τὸν κὺρ Σπύρο, εἴρισκε τὸν ποιητὴ Μίλτο Μαλακάση, τὴν ἀδυναμία του.

— Κι' ἦταν τὸση ἡ ἀγωνία του, που ξεχνούσε και τὸ συνηθισμένον στρίψιμο τοῦ μουστακιοῦ του.

— Ἀπὸ τότε κόλλησε καὶ ὁ ποιητῆς καὶ Μαλακάσης τὸ τίχ αὐτὸ τοῦ στριψίματος και πέρασαν χρόνια πολλά ὡς που νὰ τὸ ξεμάθει.

— Στὸ δεύτερο ταξεῖδι του ὁ Μορέας, που ἦρθε νὰ παρακολουθήσει τὴν παράσταση τῆς Ἰριγένειας, ἐκτὸς τοῦ καὶ Μαλακάση γνώρισε τὴ σάρα και τὴ μάρα, και ἦτανε ὑποχρεωμένος νὰ τοὺς γνωρίσει ὁ δυστυχισμένος ὁ ἄνθρωπος, θεὸς σχωρόστονε, ἀπὸ εὐγένεια στοὺς συμπατριῶτες του.

— Ἐνα βράδυ στὸ καφενεῖο τοῦ Ζαχαράτου ὁ Ποιητῆς εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ δώσει λίγους στίχους του σ' ἕνα μεγαλόσχημο διευθυντὴ περιοδικοῦ καὶ αὐτὸς ἀφοῦ διάβασε και ξαναδιάβασε τὸ ποίημα, τὴν ἄλλη μέρα εἶχε τὴν ἀφέλεια νὰ τὸν ρωτήσῃ:

— Σ' αὐτὸν ἐδὼ τὸ στίχο, maître, τῆς Ἀθηναίης τῆς λέτε ἄσχημες ἢ ὄραϊες; Κι' ὁ Ποιητῆς τὸν ἐκίτταξε καλὰ - καλὰ και τοῦ εἶπε ἡσυχα — Ὅπως ἀγαπάτε.

— Ὁ Μορέας και στὰ δυὸ του ταξεῖδια εὑρισκε μεγάλη ευχαρίστηση νὰ γυρίζει στὸν ἔλαιονα μ' ἀμάξι.

— Πάρα πολὺ ἐπιτυχημένη ἦτανε ἡ μουσικοφιλολογικὴ ἑσπερίδα τῆς «Τέχνης» ποῦγινε τὴν πρωταπριλιά στήν αἴθουσα τοῦ συνδέσμου τῶν συνταχτῶν.

— Κι' ἔτσι μᾶς ἐδόθηκε ἡ περίσταση νὰ ἀκούσουμε τὸν καὶ Μαγκάκη σὲ μιὰ πολὺ τέλεια διάλεξη και ν' ἀπολάψουμε τὴν γλυκειὰν ἀπαγγελία τοῦ καὶ Λαπαθιώτη.

— Πολὺ καλὰ ἀπήγγειλε καὶ ὁ καὶ Τουρνάκης, τὸ ἴδιο ἔξοχος ἦτανε καὶ ὁ καὶ Βώττης στῆς καριζατοῦρες.

— Τ' ἀληθινὰ μας συγχαρητήρια στὸν ἀγαπητὸ πρόεδρο και τ' ἄλλα μέλη τῆς «Τέχνης».

— Ἐγινε καὶ ἡ διάλεξη τοῦ καὶ Στ. Χελιαδάκη.

— Μερικὰ διηγήματα τῶν καὶ καὶ Γ. Βλαχογιάννη, Ἐφταλιώτη, Καρκαβίτσα, Ἀστέρη και ἄλλον, μεταφραστήκανε στὴ Γερμανικὴ και ἐκδοθήκανε σὲ βιβλίον στὸ Βερολίνο.

— Ἐλάβαμε τοὺς «Παιδαγωγικοὺς μύθους» τοῦ καὶ Γιάννη Περιγαλιῆ.

— Γιὰ τὸ βιβλίον αὐτὸ γραφτήκανε πολλά καὶ ἐμεῖς δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ ἐπαναλάβουμε πὼς συμπληρώθηκε ἀληθινὰ μιὰ μεγάλη ἔλευση που δὲ χάριζε ὡς τώρα και στὸ παιδὶ ἕνα βιβλίον τόσο τερατὸ ὅσο καὶ ὄφελιμο.

— Πολλὲς ευχαρίστησες χρωστάμε στὸν καὶ Περιγαλιῆ, που μὲ τὸ βιβλίον του αὐτὸ ἄρχισε νὰ πολεμᾷ τὴ σχολαστικότητα που βασιλεύει στήν παιδευσὴ μας.

— Ἐβγήκε ἡ «Καινούρια λύρα» τοῦ Δόγη.

— Τὸ κομψὸ αὐτὸ βιβλιαράκι περικλίνει στῆς σελίδες του πολλὰ ὄραϊα

ἐλαφρὰ τραγουδάκια δημοσιευμένα σὲ διάφορα περιοδικὰ καὶ ἑφημερίδες.
— Ὁ Δόγης ἐτοιμάζει καὶ τὸ δεύτερο μέρος τῆς «Καινούριας λύρας»
μὲ σοβαρότερη ὄλη.

— Κάτι θέλησε νὰ γράφει γιὰ τὴν «Ἀνεμώνη» σὲ κάποιο φύλλο τῆς
«Δάφνης» ὁ Παπαστρατηγάκης, μὰ δὲ τὰ κατὰφερε.

— Ἄς περιμένουμε καὶ ἡμεῖς τοὺς «Γίγαντες» !! .

— Τώρα μὲ τὸ θάνατο τοῦ Μωρεᾶς, πολλοὶ νεαροὶ ἀρχίσαν νὰ
πίνουνε ἀφένι.

— Ἐνας μάλιστα λέγεται ὅτι σκέφτεται σοβαρὰ νὰ μὴν ξαναγράψει
στὴν Ἑλληνικιά.

— Ὁ γνωστὸς Ἑλληνας λόγιος κ. Περικλῆς Γιαννόπουλος, πνίγηκε.

— Ὁ Ἀμερικανὸς μυθιστοριογράφος M. Twain πέθανε.

ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ

— Ἡ «ANEMONH» ἀναγγέλλει κάθε ἔκδοσι τοῦ ἤθελε λάβει ἓνα
ἀντίτυπο καὶ ἀνταλλάσσεται μὲ κάθε φιλολογικὸ περιοδικό.

— Ὅση ὄλη στέλνεται ἀπὸ συντρομητὲς τῆς «Ἀνεμώνης» γιὰ δημο-
σίαιμα ἐγκρίνεται ἀπὸ τὸν «Φιλολογικὸ κύκλο τῆς Ἀνεμώνης» καὶ δὲν
εὐτώνεται ὁ κ. Ἰούλιος Νάρκισσος.

— Τὸ ἄλλο φύλλο τῆς «Ἀνεμώνης» θὰ εἶναι διπλό καὶ μὲ ξεχωριστὴ
χρωματιστὴ εἰκόνα.

— Ἐβγήκε τὸ φύλλο τ' Ἀπριλῆ τῆς «Πινοζοθίτης» μὲ καλλιτεχνικὲς
εἰκόνας καὶ διαλεκτὴ ὄλη.

— Ἐβγήκανε τὰ τελευταῖα φύλλα τῆς «Δάφνης» μὲ χρωματιστὲς εἰκό-
νες καὶ συνεργασία διαφόρων γνωστῶν λογιῶν. Τὰ κατοπινὰ φύλλα σὲ 12
καὶ 16 σελίδες.

— Ἐβγήκε τὸ πρῶτο φύλλο τοῦ «Καλλιτέχνη» (Ἀπριλῆς 1910) τοῦ κ.
Γεω. Βώζου σὲ χρωματιστὸ ὀξῶφυλλο ἀπ' τὸν κ. Ροῦμπο καὶ μὲ διαλεκτὴ
ὄλη καὶ γνώμες διαφόρων λογιῶν γιὰ τὴν ἐπανάστασι. Συντρομὴ χροναίτικη
8 δρ. Εὐδόκαστε καλὴ πρόοδο.

— Ἐβγήκανε τὰ τελευταῖα φύλλα τῶν περιοδικῶν «Νουμάς», «Πανα-
θήναια», «Ἑλλάς», «Ἐπιθεώρησις» καὶ «Μοῦσαι τῆς Ζάκανθος» μὲ
ἐκλεχτὴ ὄλη.

— Ἐβγήκε ὁ «Κοινωνισμὸς» τῶν κ. κ. Πύρρου Ἡπειρώτη καὶ Ἄν.
Μάρζελλου, ὄργανο νεοϊδεατῶν.

— Ἐβγήκε τὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ Δελτίου τῶν γραμματοσήμων.

50 ΛΕΠΤΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΙΧ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ — ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΟΧΑΡΟΥΣ